

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Convocatio Nobilitatis ætate & conjugio florentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

pendunt homines, in pectore, vel vertice ostentata. Fascio obducti sunt oculi Mortalium, umbris deluduntur, & falsâ imagine rerum. Ambiant bona penuria, brevi cum ipsis perituri. Estimant speciosa & fulgida, quæ propius inspecta vilia sunt, & fuliginosa. Terrenas opes magni faciunt, caelestes parvipendunt. Malunt sibi aurum comparare, quam aimum; opulentiam sortem, quam bonam mentem. Gutta bonæ sortis, melior est illis bonæ mentis cadō. Sic excolati, vel amentes, Fortunam, infortunati ad auctorem: in eius donis omnem felicitatem constituunt. Si oculos vel mentem haberent, adverterent illam globo rotæque insidere, & vestigium suo axe omnia iustitiam deorsum rotare, nihilque in ea, præter inconstantiam, constantem esse. Advertent quoque, & ablandientem illam aliquo tempore, funditus in hominis morte interire.

Hæc Dea morte ruit, ve lux atri fulminis ictu.

Siccio cultores decipit ipsa suos.

Aperiant igitur hic oculos, in fortunæ donis mirum læti, in opulenta lascivi. Videant ubinam fiduciam collecent. Inspiciant sepulchrum Alexandri, si quid forte congestum sit rerum istarum in quibus confidunt. In Monumentum deinde suum acciem vertant, si forte quippiam istarum secum ipsi effecerint. In sepulchris invenient meliorem mentem, qui fortis quærebant & adambant feliciter sortem. Audite igitur, ô divites, divitis, sed sapientis Principis vocem; & despectis his quæ interimuntur bonis, sordidiora quaerite, quæ perennare possint. Discite sapientiam ab illo admoniti, illiusque precium agnoscite: *Non invenitur in terra suavis visentium. Non dabitur aurum obrizum pro ea, nec appendetur argentum in commutatione eius. Nô confertur vincis India coloribus, nec lapidi Sardonycho pretiosissimo, vel Saphyro. Illam ergo oportet quaerere, quæ nec morte tollitur, nec sepelitur in pulvere. Post funera manet, in dâ funere suos vendicat, fectatores. Adhuc per hanc vivit, illius cultor & amator Princeps Alexander.*

Iob. 28.

CONVOCATIO NOBILITATIS.

ÆTATE ET CONIVGIO FLORENTIS.

Sap. 5.

Iob. 30.

Accedite & vos Alexandri Sepulchrum, ô Nobiles! in florida ætate & felicis connubii fœdere confidentes. Accedite, qui coronati vos vestis, antequam marcescant, fruentes conjugalis vitæ opulentâ voluptate. Ingredecimini, & dicit: *Verja est cythara mea in luctum, & organum meum in vocem flentium. ibi legitur:*

Hic sacet Princeps nobilis,

Ætate heri vigens robore,

Coniuge felix & prole.

Ab utriusque mors eum diremit, Plangite,
Nihil ad felicitatem cumulum Alexandri Principi videbatur deesse. Felici & inlycto conatibus na-

ctus erat coniugem Magdalenam Egmundensam, Heroinam prænobilem, dotibus animi & corporis præcellam, decore præfulgidam, amor casto correspondentem, pietati operose intentam, secunditate felicem. Felix enim & sacer fuit hymeneus, ex quo proles ingenue indolis prognatae sunt, ab Avorum illustri virtute haud degentes Fortes creantur fortibus: *Nec imbelles progenerant Aquila Columbae.* Erant hi conjuges unus moris in domo, Solis instar & Lunæ in cœlo. Erant liberi eorum parvuli velut sidera in suo oriente, ab illis primigeniam lucem mutuantes. Mors interim in omnia vincula dirimit vincula, & tædas coniugales extinguunt, necum sacratum Hymenei non tam d' solvit, quam dissipat. Nec lachrymas lectæ simæque coniugis, ex amoris & doloris fronte fluentes, nec teneros puerorum pupillorum singultus, nec famulantium turbam collachymantem, nec cingentem eos lugubrem nobilium coronam alperit.

O mors immitis, & inexorabile fatum!

Dicamus hic, quod olim Rex Agag interfectioni proximus: *Siccine separati avara mors? Dilectam afflictae & hoc coniugem, quod nec Vltimam valedicere licuit coniugi discissuro.* Quod nec amoris extremum osculum coniugalis charitatis suavium, figere poterit moribundō. Et hoc solatio fortis fuisset similem illi quæ est apud Poetas edere posse vocem auribus exipitantis coniugis:

Salvus aeternum mihi maxime Pulla,

Æternumque vale.

Hæc interim omnia vobis influant, ô Viri Nobiles, nihil hic fixum esse, cui animus valeat adherere: Non plusquam inclinatio parietis, aut materia depulsa: Non plusquam Hedera læna, si condole quidem, sed mox exarant: Non plusquam fœno veniant, & Rorū decedunt. Ideo hic iterum vobis repetit Alexander: *Omnia caro fœnum, omnia gloria eius quasi flos agri: Exsiccatum est fœnum & cecidit flos. Nihil hic orbis quod perennet, possidet. Delectanda affectu omnia, antequam invitos nos deserant. Tandem deserent dominia, coniugia, coniugii pignora charissima. Et id quidem cum illi adlubuerit, qui annos nostros suis librat momentis, quique omnia disponit in pondere, numero & mensura Recte furpides occidit:*

Mortalis nemo est quem non attingat dolor,

Morbisque. Multi sunt humani liberi,

Rursus creandi. Mors que est finis omnibus

Reddenda est terra terræ: um vita omnibus

Metenda, ut fruges Sic iubet necessitas.

Certe, si hoc animo insidat, affectum reb. quicquid cumq; in hærentem vel opprimat, vel deprimit, Nam vitæ summa brevis spem nos vetat inchoare longam, Præterit, hæc vita, instar Scenæ Theatro exiit. Præterit, instar cœnæ in trichino appatae. In hac postquam lautè epulati sumus, ad noctis tenebras recedimus, & donec dies illuceat tacemus, vel donec voce nova excitante evigilemus. Audi vocem divinam, morientes quasi ad somnum euntes

1.84.3

2.6.6

1000.4

1.84.4

Sap. 11

euntes alloquentem: *Vnde popule meus ad cubiculacum armorum, negotiorumq; Republice tumultu, clande ostia super te abscondere modicum ad monumentum, donec transeat indignatio.* Ac de iade lucem nouam orientis aeterni aduentum annuncians, inelammat: *Expergiscimini, & laudate, qui habitatis in puluere, quia ros lucis, ros tuus.* Gratum certe gallicium, & ipsis in caligine sperantibus, aduentum lucis, ortum noui Solis: & nobis ad solatium mæropis, Noli ergo, o coniux, nimium iugere coniugem abuentem? Abijt ad tempus & intravit Sepulchrum; quasi Conclauis suam; clausit ostium super se, & abscondit se ad modicum, donec caelesti voce exiretur ad nouam lucem; & ofsa eius germinet ad nouum rotem: *Si senserit in terra radix eius, & in puluere truncus eius mortuus fuerit, ad odorem aquae germinabit.*

Iob. 14.

CONFOCIATIO ERVDITORVM.
AD SAPIENTIS ET ERVDITI
PRINCIPIS TVMVLVM.

Tandem & vos aduoco, qui scientijs varijs non seque operam nauatis: quorum cura est non in liberis, sed in libris; non de familia, sed de doctrina vobis cordi est, in Apollinis hortu lauros colligere, floresque polymitos omnigenæ scientie carpere, quos in memoria calatho recondatis, animum exornaturos. Sed horum istum deserite ad tempus, deserite & vestrum Musæum: accedite visuri Principi Alexandri Mausoleum. Ibi legitis.

*Hic iacet Princeps Sapiens,
Poliioribus literis eruditus,
Minerua & Astrea donis floridus.
Flores se istos Mors messauit.
Plangite.*

A primæuo adolescentiæ flore, non solida humaniori literatura animum expoluerat, sed & Philosophiz cum lude operam dederat. In Academico puluere, quasi lyceo sapientiæ (testis sum oculus & auris) Philosophorum decantantium velitationes publicè sustulit, actus ingenij specimen omnibus exhibens. Deinde ad superiores disciplinas animum adhibens, lucis prudentia animum excoluit, exornauit. Ex adytis obiculis & nodosis Legum selectas Propositiones, sapientissimè Louanij contra quoscumque peritissimos propugnauit, enodauit. Denique, nulla est scientia nobili mente digna, cuius non aliquid animo imbibierit. Idè verò ingenium illustre altioribus studijs dedit, non sicut plerique, vt nomine magifico seque orium velaret, sed quò firmior ad veritas fortitudo Republicam capessere. Sapientiæ cultores securus est, qui sola bona quæ honesta, mala tantum quæ turpia, potentiam, nobilitatem ceteraq; extra animum neque bonis, neque malis adnum erat. Sed & hoc laude dignum, quò admirabilis, amabilisq; foedere novent exinde arma cum litteris, cogam cum sagæ, ægidem Palladis cum Mineruæ libro. Caduceum Mercurij cum Matris gladio coniungere. Et tenim,

Conc. Funer.

aus animus inquietasset, lenior Mineruæ cultrix illum excipiebat, relaxabat, sibi tranquillitas certior pax altior, mens pacatior. Litterarum ergo, literatorumq; cultor eximius fuit Alexander: idè & modò è tumulo, quasi è puluere, illos admonere gessit, nimium ne scientiæ humanae se tradant, neglectis altioribus Sapientiæ æternæ donis, nimiumq; ne in ea gloriantur. Omnis enim humana scientia, omnis eius gloria quasi flos agri. *Exsiccatum est fenum, & cecidit flos.* Audite ergo sapientem eius vocem, qui audire vultis sapientes. Attendite monitum quòd vobis tradit ipse Monumentum, artecta aure, artecta mente illud excipite. Non gloriatur Alexander in sapientia tumida, aut in ea qua excelluit eloquentia, non in legum pericia, aut antiquitatis notitia, ex Historiographorum voluminibus animo suo recondita. In quo ergò gloriam ponit? In scientia, Sanctorum in doctrina salutis, & vitæ. Arbos scientiæ multos priuat arbore vitæ. Plerumque etiam solas habet frondes & folia, ea; decidua, & à fructu inania: sic & inanis est gloria. Quapropter hæc est vox Domini apud Prophetam; *Non gloriatur sapiens in sapientia, nec fortis in fortitudine: sed in hoc gloriatur, qui gloriatur scire & nosse me.*

Hier. 9.

Si Christum nosci, scire est, si cetera nosci.

Concludo igitur, & è verbis Sapientis hanc coronidem adijco: *Alexandrum Principem Iustum deauxit Dominus per vias rectas in ætate tenera, in ætatis totius bivio, adolescentia. Ostendit illi regnum Dei, per fidem & spem, maturefcente iam ætate. Dedit illi scientiam Sanctorum; in resecto iuuentutis flore, honestauit illum in laboribus, qua literarijs & priuatis, qua militarijs & publicis, in virili robore. Et completit labores illius, terminum imponens vitæ, aspera agridine, prospera sed morte, in qua patientiam cum bene moriendi coniunxit scientia.*

Sap. 10.

Mortis honos est scire mori, vitæ beatæ Exitus est testis, qui sine labe fuit.

VOX EXPIRANTIS OLORIS.
Hoc est,
SAPIENTISSIMI PRINCIPIS RESIGNATIO IN MORTE, ET CONFORTAS CVM DIVINA VOLUNTATE.

Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum. Vniuer animæ meæ, & laudabit Te: Et iudicia tua adiunabunt me. Psal. 118.

In manibus tuis, Domine, sortes nostræ. Sorte è vocatur, sorte eligimur: *Sortes mittuntur in vram, sed à D. mino temperantur.* Mors eas educit, cælum disponit. Quo cumq; disponatur modo, tuo fit arbitrio. *Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum.* Ex vtero tumefcente embriem abortiuum educis, è conis infantem abripis, è brachijs aut sinu materno puerum tollis. Eludis adolescentem,

Ps. 30.

Prou. 16.

Psal. 118.

D d d

ten.